

La pell fina

Ja m'han tret del traster i m'han col·locat a la vora de l'arbre de Nadal, com cada any. I ja sé que aviat em tocarà el rebre, amb aquesta cara de babau que m'han fet i amb la barretina sobre la closca. Però sabeu què us dic? Que, a estones, n'estic ben fart, de ser l'ase dels cops. Garrotada ve, garrotada va i vinga garrotades, que es veu que tinc la pell dura, com els elefants o els rinoceronts. Primer m'atipen de mandarines, pomes, algun plàtan i, de tant en tant, amb una presa de xocolata o un trosset de torró d'ametlles que el petit de casa deixa d'amagat al meu plat. M'he d'alimentar bé perquè després volen que els cagui regals. Caga tió, com més millor... diu la cançoneta. On s'és vist, això? Si tingués costelles em cruixirien per tots costats. Però tinc escorça de pi. I no estic buit per dins encara que ho sembli, que a la meva panxa hi batega l'alegria d'il·lusionar els infants. Dum, dum!, dum, dum! La meva ànima té la pell fina, ves per on!

Xavier Blanch

Juliol de 2024